

[Finansministeren]

de, gedigne besparelser på 1,5 mia. kr., hvor vi overhovedet ikke havde nogen af den slags i sidste års finanslov. Og de 1,5 mia. kr. er oven i købet så gode, at de af sig selv vokser. Når de får fuld effekt i 1993, så vokser de til 2,2 mia. kr.

På det meget omdiskuterede salg af aktiver på 3,1 mia. kr. havde vi jo gerne set besparelser, ja, men de 3,1 mia. kr. er alligevel mindre end det, der var i finanslovsforslaget for indværende år, hvor budgettet var på 4,4 mia. kr. Så der er altså tale om en gradvis nedtrapning af, hvor stor en andel af sparemålet der bliver opfyldt ved at indregne engangsinde- og udgifter.

Finansloven er altså ikke ren KV-politik; det kan en mindretalsregering ikke forvente. Men der er tilstrækkelig meget til, at vi er tilfredse med resultatet.

Hr. Kim Behnkes indlæg og måske endnu mere Fremskridtspartiets afstemninger i går kan ikke andet end at vække forundring, sådan som Fremskridtspartiets adfærd under hele finanslovsprocessen faktisk har måttet vække forundring. Først forlod man forhandlingsbordet allerede ved det første møde; inden man overhovedet var kommet i gang med forhandlingerne, sagde man: Uha nej, her vil vi ikke være med, lad os se at komme væk. Vi skal ikke påtage os noget ansvar, vi skal ikke risikere, at vi skal være med til at lave noget, der er besværligt.

O.k., det er Fremskridtspartiets valg. Men så skulle man da tro, siden Fremskridtspartiet går ind for besparelser – siger de – at man så også under sin afstemning om finansloven i går ville have dokumenteret den vilje til at spare på de offentlige budgetter. Men hvad var det, der skete? Ja, på en række områder har Fremskridtspartiet selv stillet forslag om forhøjelser af de offentlige udgifter; det stemte vi andre ned. Men på det område, hvor der så blev gennemført den største egentlige reelle besparelse, nemlig lønnen vedrørende arbejdstilbud i den offentlige sektor – en besparelse, der er på godt 600 mio. kr. i 1992 og stiger til godt 800 mio. kr. i 1993 – hvad gjorde så Fremskridtspartiet, da vi skulle stemme om den gode, gedigne besparelse? Så stemte de nej.

Og det er jo Fremskridtspartiet i en nøddekalkal. Når der kan gennemføres besparelser, sådan at det er noget, der gør ondt, så er Fremskridtspartiet ikke med, men når man skal stil-

le populistiske forslag på områder, hvor der ikke er nogen risiko for, at det bliver gennemført, så taler Fremskridtspartiet om besparelser. Det synes jeg er synd og skam. Jeg håber, at Fremskridtspartiet næste år vil være med til at lave egentlige, reelle besparelser, vil bære et ansvar for det, i stedet for at føre ren demonstrationspolitik.

Hr. Rosing og hr. Steenholdt talte om samspillet mellem hjemmestyret på Grønland og den danske regering og hr. Jacob Lindenskov på tilsvarende vis om samspillet mellem Færøerne og den danske regering. Jeg mener i og for sig, at den finanslov, et bredt flertal nu gennemfører, er et godt politisk signal både til Grønland og til Færøerne om, at det gode samarbejde, vi har, skal videreføres.

I forhold til det grønlandske hjemmestyre har jeg i det daglige et godt samarbejde med hjemmestyret om de bevillingsspørgsmål, vi har fælles, og jeg kan replicere takken til det grønlandske hjemmestyre.

For så vidt angår Færøerne nævnte hr. Jacob Lindenskov eksempler på nogle problemer, som man stadig væk har. Jeg kender ikke problemerne i detaljer i dag, men jeg håber på, at jeg inden for det nærmeste par måneder kan få lejlighed til at studere dem i praksis ved et besøg på Færøerne.

Så vil jeg til slut gerne blande mig i koret af dem, der siger tak. Jeg vil for det første gerne sige tak til forhandlerne fra de seks partier, der står bag forliget. Jeg synes, der under forhandlingerne har været et godt klima. Jeg synes, vi selv igennem de vanskelige passager, hvor det stod klart, at vi var uenige på væsentlige punkter, alligevel var i stand til at håndtere uenigheden på en sådan måde, at det ikke slog skår i det gode resultat. Jeg tør næsten ikke afsløre det, men jeg kan vel godt tillade mig at sige, at indimellem var det i øvrigt ganske festligt og foregik i en god og positiv stemning, der var båret af, at de seks partier, der endte med at sidde tilbage, havde en vilje til at nå et resultat.

Det er klart, at jeg specielt gerne vil sige tak til Det Radikale Venstre, til CD og til Kristeligt Folkeparti, fordi det er de tre partier, der sammen med De Konservative og Venstre nu for 10. gang bærer en finanslov igennem. Det er altså ikke noget tilfældigt, det er ikke noget engangs. Det er noget, vi nu i forskellige konstellationer, på forskellig vis, har kunnet nå frem til enighed om i de sidste 10 år.